

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682729248/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

jeg, have fortalt hinanden Børne-Eventyr eller sjunget Vuggeviser, saa var det nok gaaet over. –

Den 25de Mai, tredje Dagen efter min Ankomst, forlod jeg Braunschweig med »Schnellposten« og kom her i Selskab med to unge Lieutenanter, der reiste Incognito, som Majorer, og strax gjorde mig til Professor, og da det ingen Rangskat kostede, fandt jeg mig deri, med kristelig Taalmodighed; desuden havde vi en Tjenestepige med, paa en 40 Aar, der skulde møde sit Herskab i Goslar, og en gammel, original Skolemester, hvem vi nærmere skulle lære at kjende. Pigen havde en Character, der stod mellem det Melankolske og Sanguinske; hun kom hvert Øieblik i Taare over, at der just den Dag var det aarlige, store Skydelag i Braunschweig, som hun saa gjerne vilde have bivaanet, men nu var dette det tredje Aar, at hun paa denne Livsens Dag, skulde være paa Reise.

Ved den første Station skildtes jeg ved mit Reise-Selskab paa Skolemesteren nær; vi kom nu ind i en mindre Vogn, hvor der kun var Plads for fire Personer; Hjerterne kom saaledes legemlig nærmere, og jeg havde nu kun een Figur til at beskjæftige mig med. Han var en Mand paa henved de 60, en lille, spinkel Skabning, levende Øine og en sort Fløiels Calot paa det smalle Hoved. Det var det udtrykte Billede af *Jean Pauls* Schulmeisterlein, *Witz* fra Auenthal. Min Skolemester her var ellers fra en lille hannoversk Stad, og vilde besøge en gammel Ven i Goslar, og skulde, ligesom jeg, for første Gang bestige Bjerge. Han var een af de lykkelige Mennesker, hvis Nøisomhed allierer sig med Phantasien og slynger Blomster om enhver Stub, for hvem den snevre Stue udvider sig til et Feeslot, og som kan suge Honning af den mindste Blomst. Med næsten barnagtig Stoithed fortalte han om sin lille By, der for ham stod, som denne Verdens Centrum; den var ogsaa i den sidste Tid stegen i Culturen, havde et Privat-Theater. –

»Ja«, sagde han, »det skulde De see! – Der ere nu ingen Mennesker, der skulde falde paa, at her før havde været en Stald! Baasene ere malede med Violiner og Fløiter af vor gamle Maler; og Musikken selv – ja, den er saamæn ganske god for saadan en lille By! to Violiner, en Klarinet og saa en stor Tromme; det gaaer meget net! Jeg veed ellers ikke hvordan det kan være, men Musik gaer dog løierligt ind til Hjørtet, og jeg kan ret tænke mig de smaaes Guds Engle i Himmerige. Men vi give os nu heller ikke af med disse Hokus-pokus og Trillarier,